

Markó Béla

Hogyan írjunk verset?

Most ismét vannak versek a fejemben,
s ez ismét minden másnál fontosabb,
járnak bennem, míg befut a vonat,
az utasok, mint egy váróteremben,

majd sorra felszállnak egy-egy bőrönddel,
amely hasznos holmikkal van teli,
mert teletömött múltját cipeli
mindegyik, s már-már gyermeki örömmel

nézem, hogy nyílnak és csukódnak újra
s újra az ajtók, egymáshoz szorulva
sokan felférnek, néhány gondolat

viszont itt marad végül, félreállva,
egy másik üres szerelvényre várva,
de így legalább jöhet új vonat.

Egymásban elmerül

Lázás kezünk egymásban elmerül,
akár a szél a forró, sűrű lombban,
a felmagasló láng már arcunkba lobban,
s egy-két veréb riadtan menekül,

izzik körös-körül a kert, kigyúl,
meg-megroppannak már a súlyos ágak,
a lepkeszárnyak mind szanaszét szállnak,
jajgat minden, és minden elcsitul,

mert megnyugszunk mi is, kettészakad,
mi együtt volt elébb, és megtagad,
ismét nem kell neki, csak önmaga,

ha véletlenül még egymáshoz ér,
bocsáss meg, mondjuk, egybefújt a szél,
s szétválik már testünk csípős szaga.

Amiért

Nem ér semmit a túl pontos zene,
súrlódásmentes, könnyű üteme,
mindvégig kézben tartott vihara,
zápor, amelynek nincs semmi sara,

nyugodt, hibátlan fogaskerekek,
kalitkába zárt, kócos verebek,
gördülés, siklás, forgás, surrogás,
és soha semmiféle kifogás,

összerakom, majd ismét szétszedem,
s ujjammal újból végigkérdzem,
hogyan ismét meglelhessem valahol,

ami nemcsak zenél, de zakatol,
elcsuklik, felmagaslik, s amiért
szeretlek: egy elpattant sikolyért.

Paizs László munkája

